

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D., v právní věci

žalobce: **S. M. A. M.**
zastoupeného advokátem Mgr. Faridem Alizeyem,
sídlem Stodolní 7, 702 00 Ostrava - Moravská Ostrava

proti
žalovanému **Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-14430-2/ČJ-2021-930310-V223 ze dne 10. 11. 2021, ve věci uložení povinnosti opustit území členských států Evropské unie,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 12. 2021 domáhal přezkoumání rozhodnutí žalovaného č. j. CPR-14430-2/ČJ-2021-930310-V223 ze dne 10. 11. 2021, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy – odboru cizinecké policie č. j. KRPA-296186-30/ČJ-2020-000022 ze dne 11. 3. 2021; prvostupňovým rozhodnutím bylo žalobci uloženo opustit území členských států Evropské unie. Doba k vycestování z území členských států EU byla stanovena do 60 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Důvodem rozhodnutí byla skutečnost, že žalobce dne 18. 11. 2020 pobýval na území ČR bez oprávnění k pobytu; zároveň nebylo s ohledem na jeho osobní poměry přistoupeno k vyhoštění.
2. Žalobce v žalobě nejprve obecně uvedl, že se žalovaný řádně nevypořádal se všemi skutečnostmi, které v řízení vyšly najevo. Dále konkretizoval, že nebylo řádně (nikoli jen formálně) zhodnoceno, že žalobce má na území ČR družku v osobě N. K., s níž v únoru 2022 očekává narození dítěte a že zdravotní stav žalobce je velmi špatný, kdy v zemi původu během války utrpěl mnohá zranění a přišel o levou ruku a v ČR probíhá jeho léčba. Žalovaný nesprávně posoudil otázku nepřiměřeného dopadu svého rozhodnutí do soukromého a rodinného života ve smyslu ustanovení § 174a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dál jen „ZPC“). Žalobce dále namítl, že mu správní orgány nevyšly vstříc, kdy po něm nepožadovaly doložení tvrzení stran nemožnosti vycestovat kvůli zdravotním komplikacím a rodinnému zázemí. Nebyl ani dostatečně zvážen zájem žalobce na zlepšení jeho zdravotního stavu prostřednictvím finančně nákladné léčby, která není v jeho domovském státě dostupná. Žalobce dále brojil proti povinnosti uhradit paušální částkou náklady řízení; má zato, že žádnou právní povinnost neporušil a je na správním uvážení orgánu, zda úhradu paušální částky uloží.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 7. 1. 2022 navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost. Odkázal na obsah napadeného rozhodnutí s ohledem na obsahovou korelaci odvolacích a žalobních námitek.
4. Soud vyzval 28. 1. 2022 paní N. K. k uplatnění práv osoby zúčastněné na řízení, ta však na výzvu nereagovala.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. V souladu s ustanovením § 51 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodl bez jednání.
6. Ze spisového materiálu soud zjistil, že žalobce byl dne 18. 11. 2020 ve 22:05 hod. v hale Wilsonova nádraží v Praze zkontrolován policejní hlídkou. Při kontrole bylo zjištěno, že platnost žalobcova víza skončila 4. 9. 2020. Následujícího dne bylo se žalobcem zahájeno správní řízení o vyhoštění a téhož dne s ním byl sepsán protokol o výsledku. Následně byla dne 10. 12. 2020 uskutečněna pobytová kontrola na adrese X, kde žalobce sdílel domácnost

s paní N. K., která byla vyslechnuta dne 16. 2. 2021 a která mj. uvedla, že společnou domácnost s žalobcem sdílí od září 2020. Následně byl žalobce prostřednictvím svého zástupce vyrozuměn, že s ním bude nadále vedeno řízení dle § 50 odst. 2 písm. b) ZPC. Rozhodnutím Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy – odboru cizinecké policie č. j. KRPA-296186-30/ČJ-2020-000022 ze dne 11. 3. 2021 byla žalobci uložena povinnost opustit území členských států EU nejpozději dom 60 dnů ode dne právní moci tohoto rozhodnutí. Uvedené rozhodnutí žalobce napadl odvoláním ze dne 7. 5. 2021, které bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím žalovaného.

7. Podle § 50a odst. 2 písm. b) ZPC rozhodnutí o povinnosti opustit území členských států Evropské unie policie vydá cizinci, který není držitelem platného oprávnění k pobytu vydaného jiným členským státem Evropské unie a na území pobývá neoprávněně, u něhož nebyly shledány důvody pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění nebo pokud by důsledkem rozhodnutí o správním vyhoštění byl nepřiměřený zásah do jeho soukromého a rodinného života.
8. Podle § 174a odst. 1 ZPC při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.
9. Pokud se týče žalobcových námitek, poukazuje předně soud na to, že je uplatňoval již v odvolacím řízení, kdy žalovaný se se všemi obsáhle vypořádal. Žalobce v podané žalobě tyto námitky posouvá dále, přičemž s jejich vypořádáním polemizuje jen v obecné rovině. Za této situace považuje soud za hospodárné odkázat v plném rozsahu na napadené rozhodnutí, s nímž se ztotožňuje.
10. Soud konstatuje, že správní orgány vzaly v úvahu a vyhodnotily všechny relevantní skutečnosti, které v řízení vyšly najevo, a posoudil přiměřenost vydaného rozhodnutí ve vztahu k nim.
11. Správní orgány náležitě reflektovaly rodinnou a zdravotní situaci žalobce právě volbou druhu opatření, jímž reagovaly na nelegální pobyt žalobce na území ČR. Rozhodnutí o povinnosti opustit území je totiž v podstatě nejmírnějším opatřením pro cizince neoprávněně pobývajícího na území ČR. Na rozdíl od správního vyhoštění zde totiž nejsou stanovena žádná negativní omezení do budoucna v podobě zákazu vstupu na území ČR po určitou dobu. Dopady tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života tak budou právě s ohledem na absenci zákazu opětovného vstupu na území po určité období méně intenzivní. Samotná skutečnost, že cizinec má na území ČR rodinné vazby, tak automaticky nemůže znamenat, že by stanovení povinnosti opustit území představovalo nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života. Nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života cizince v důsledku vydání rozhodnutí o opuštění území může být proto shledán pouze ve výjimečných situacích, které by ospravedlňovaly naprostou nezbytnost přítomnosti cizince na území ČR (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Azs 296/2018-35 ze dne 24. 10. 2018, bod 17). K otázce přiměřenosti uloženého opatření soud připomíná, co uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Azs

210/2017-57 ze dne 9. 1. 2019 – a sice, že pobyt na území ČR není samozřejmostí, na kterou má bez dalšího kdokoli právo; o to více je třeba, aby si cizinec takové možnosti vážil a žil v souladu s pravidly, která v ČR platí.

12. Pokud se týče soužití žalobce s paní N. K. a očekávání narození jejich dítěte, soud zdůrazňuje to, co uvedly správní orgány: Během vztahu s touto slečnou žalobce opakovaně odcestoval, udržovali spolu kontakt jen telefonicky; není vyloučeno ani jejich soužití v domovském stát žalobce, kde má rodinné i ekonomické zázemí. Rovněž pokud se týče zdravotního stavu žalobce, z podkladů rozhodnutí jasně vyplývá, že mu jeho invalidita nebránila cestovat do vlasti a zpět do ČR a následně do Německa a zpět do ČR. Ani povaha jeho zdravotních obtíží nesvědčí o akutním nebezpečí z prodlení. Žalobce sám uvedl, že se v ČR léčil po operaci nohy.
13. Pokud žalobce namítal, že jej správní orgány nevyzvaly k doplnění tvrzení či důkazů, pak správními orgány zjištěný stav věcí byl v zásadě bezrozporný (kromě otázky, kdy žalobce odcestoval z ČR do Německa, která ovšem nebyla přičtena žalobci k tíži) a správní orgány o něm důvodně neměly pochybnosti. Navíc ani v žalobě žalobce nekonkretizuje, jaké zásadní skutečnosti by byl schopen dotvrdit a prokázat, kdyby se mu poučení dostalo.
14. Podle § 79 odst. 5 správního řádu povinnost nahradit náklady řízení paušální částkou uloží správní orgán účastníkovi, který řízení vyvolal porušením své právní povinnosti. Prováděcí právní předpis stanoví výši paušální částky nákladů řízení a výši paušální částky nákladů řízení ve zvláště složitých případech nebo byl-li přibrán znalec. V případech hodných zvláštního zřetele lze výši paušální částky na požádání snížit.
15. Skutečnost, že žalobce svým pobytem na území ČR bez pobytového oprávnění porušil svou právní povinnost, je mimo jakoukoli pochybnost. Hypotéza pro uplatnění ustanovení o úhradě nákladů řízení paušální částkou tak byla naplněna. Není rovněž pravda, co uvádí žalobce v žalobě, že by správní orgány mohly uvážit, zda úhradu nákladů uloží nebo neuloží. Mohou toliko v případech zvláštního zřetele hodných paušální částku snížit. Neuplatnění tohoto moderačního práva správního orgánu však žalobce nenamítá (z řízení nadto vyplynulo, že žalobce není nemajetný).
16. Proto soud z výše uvedených důvodů soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnul.
17. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy procesně úspěšnému žalovanému v tomto řízení nevznikly žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu se sídlem v Brně.

Ostrava 25. 4. 2022

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.

Shodu s prvopisem potvrzuje

[Zadejte text.]

samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje